

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/99/2019
Identifikačné číslo spisu:	7005203698
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7005203698.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. Jozefa Marinčina, správcu konkurznej podstaty úpadcu AGRODRUŽSTVO Bardejov, so sídlom v Hertníku, IČO: 31 689 482, Hertník, zastúpeného JUDr. Svätoslavom Váškom, advokátom so sídlom v Bardejove, Baštová 5A, proti žalovaným 1/ Z. C., bývajúcej v Y., H. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokát Pirč, s.r.o., so sídlom v Košiciach, kpt. Nálepku 17, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Pirč, 2/ I. C., bývajúcej v H., Č. W. XXX/XX a 3/ I. Y., bývajúcej v H. - S. W., G. XX, za účasti intervenienta ACOMP, s.r.o., so sídlom v Bardejove, Mičkova 31, zastúpeného JUDr. Svätoslavom Váškom, advokátom so sídlom v Bardejove, Baštová 5A, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4 C 4/2006, o dovolaní intervenienta proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. mája 2018 sp. zn. 25 Co 27/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná 1/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalované 2/ a 3/ nemajú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 21. októbra 2016 č.k. 4 C 4/2006-274 zamietol žalobu a súčasne vyslovil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia prvoinštančný súd konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva s poukazom na to, že do oprávnenej držby vstúpil jeho právny predchodca už od 11. januára 1957, teda od uzatvorenia zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a právnymi predchodcami žalovaných. Žalobca nadobudol toto vlastnícke právo na základe vydržania, a preto nepoukazoval - ako na platný právny titul - na kúpnu zmluvu zo dňa 11. januára 1957, majúca za to, že táto mala formálne nedostatky.

1.2. Súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade v čase uzatvárania kúpnej zmluvy v roku 1957, štát zastúpený štátnym podnikom, nemohol dobromyseľne vstúpiť do držby nehnuteľností, pokiaľ jednak (prihliadnuc aj na historický kontext záujmu štátu na etatizácii), sám vydal právnu normu [viď

ustanovenie § 58 ods. 1 zákona o práve rodinnom (zákon č. 265/1949 Zb.)), a následne pri uzatváraní zmluvy ju sám nedodrжал (nepreukázal splnenie postupu podľa § 58 ods. 1 zákona o práve rodinnom účinného v čase uzatvárania zmluvy, čo je dôvodom absolútnej neplatnosti právneho úkonu). Preto na základe absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, resp. závažných formálnych nedostatkov v označení nehnuteľnosti (číslo parcely), podľa názoru súdu, štát ani nemohol vstúpiť do oprávnenej držby. Za otáznе súd prvej inštancie považoval, kedy je štát dobromyseľným. Dobromyseľnosť je potrebné posúdiť vždy podľa konkrétnej situácie, avšak pokiaľ štátny orgán pochybil a postupom v rozpore s právnymi predpismi (čo je aj tento prípad, keďže bola uzavretá absolútne neplatná zmluva), umožnil, aby sa detentorom stal štát, nemožno o zásade, že v pochybnostiach sa má za to, že držba je oprávnená, ani uvažovať. Dobromyseľnosť právneho predchodcu žalobcu aj s poukazom na skutkové okolnosti týkajúce sa nadobudnutia predmetu držby (podpis zmluvy za nápadne nevýhodných podmienok) v rozhodnom čase teda nebolo možné vyvodiť. Súd prvej inštancie poukázal aj na fakt, že podľa zákona č. 509/1991 Zb., bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním najskôr dňom 1. januára 1992, avšak keďže žalobcovi bola adresovaná výzva zo dňa 17. apríla 1991, z objektívneho dôvodu nemohlo dôjsť k vydržaniu, keďže by muselo dôjsť k prerušeniu plynutia vydržacej doby. V tejto súvislosti tiež uviedol, že vzhľadom na to, že žaloba bola podaná už dňa 9. marca 2000 a žalobca nespochybňoval realizovanie výzvy na vydanie nehnuteľnosti, a na pojednávaní konanom dňa 21. októbra 2016 strany uviedli, že nespochybňujú žiadnu z listín nachádzajúcich sa v spise, treba považovať uvedenú námietku za obštrukčnú.

1.3. Podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba nespĺňala ani základný procesný predpoklad v zmysle ustanovenia § 137 písm. c/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), a teda, že na požadovanom určení vlastníckeho práva nie je, a ani nebol naliehavý právny záujem. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (30 Cdo 137/2002 a 22 Cdo 2141/2001) uviedol, že pre zaistenie majetku úpadcu za účelom jeho budúceho speňaženia nie je potrebné, aby u nehnuteľných vecí, o ktorých je správca presvedčený, že patria do podstaty, bol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník úpadcu. Titulom pre nakladanie s majetkom úpadcu, vrátane nehnuteľností, je súpis majetku. Z tohto hľadiska potom žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva.

1.4. Na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania prvoinstančný súd aplikoval zásadu úspechu vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. mája 2018 sp. zn. 25 Co 27/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovaným priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd poukázal na ustanovenia § 385 CSP (a contrario) a § 387 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého konštatoval, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého prvostupňového rozhodnutia.

2.2. Ďalej uviedol, že pri posudzovaní otázky existencie naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva je treba vziať v úvahu, že žalobca vystupuje ako správca konkurznej podstaty, ktorý majetok sa týmto spôsobom snaží zabezpečiť. Postup správcu konkurznej podstaty pri zisťovaní a zabezpečovaní majetku úpadcu do konkurznej podstaty má zvláštny právny režim, upravený Zákonom o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov. Základným podkladom pre speňaženie podstaty je súpis podstaty, ktorý vykonáva správca podstaty. Súpis musí zachytiť celý rozsah konkurznej podstaty a správca do neho zahrnie i všetky pochybné prípady, spolu s poznámkou o dôvodoch pochybnosti. Správca do súpisu v zásade tak zahrnie každú vec i právo, o ktorej je presvedčený, že do podstaty patrí. Ak je vec do podstaty zahrnutá, ku ktorej si uplatňuje právo tretia osoba, súd tejto tretej osobe uloží, aby v stanovenej lehote podala proti správcovi konkurznej podstaty vylučovaciu (excindančnú) žalobu. Ak nie je vylučovacia žaloba včas podaná, má sa za to, že vec patrí do konkurznej podstaty. Ak správca oznámi príslušnému katastrálnemu úradu, že zapísal do konkurznej podstaty nehnuteľnosti vo vlastníctve osôb odlišných od úpadcu, nesmie katastrálny úrad povoliť zápis zmien vlastníckych práv k nehnuteľnostiam na základe právnych úkonov, ktoré by urobila iná osoba, ako správca. Súpis majetku podstaty tak predstavuje titul, ktorým správca konkurznej podstaty doložil, že je oprávnený so zapísaným majetkom pri jeho speňažení nakladať. Táto zásada bola akceptovaná. Z tohto uvedeného vyplýva, že pre zaistenie majetku úpadcu za účelom jeho budúceho speňaženia, nie je treba, aby u

nehnuteľných vecí, u ktorých je správca presvedčený, že patria do podstaty, bol v katastri nehnuteľností zapísaný ako vlastník úpadca. Titulom pre nakladanie s majetkom úpadcu, a teda aj nehnuteľnosťami, je súpis majetku. Ak je určitá nehnuteľnosť zapísaná v súpise majetku, tak pri speňažení majetku je dostatočným podkladom pre zápis vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností na ďalší subjekt práva, práve súpis majetku. Nie je preto nevyhnutné, aby bol úpadca ako vlastník nehnuteľností v katastri nehnuteľností zapísaný. Z tohto hľadiska potom žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva, pretože pre speňaženie majetku úpadcu nemusí byť úpadca zapísaný ako vlastník nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností.

2.3. Ďalej odvolací súd uviedol, že socialistická organizácia nemohla za účinnosti Hospodárskeho zákonníka č. 109/1964 Zb., v znení neskorších predpisov (ďalej len „HZ“), od 1. júla 1964 vydržať vlastnícke práva k hnutelným, resp. nehnuteľným veciam proti inej organizácii, pretože taký dôvod nadobudnutia vlastníckeho práva tento zákonník vôbec nepoznal. Aj v tomto smere sú prijaté závery súdu prvej inštancie vyčerpávajúce.

2.4. V neposlednom rade odvolací súd poukázal na novú právnu úpravu civilného procesu, najmä pokiaľ ide o dokazovanie. V tomto ohľade zvýraznil povinnosť žalobcu označiť relevantné dôkazy, tiež princíp formálnej pravdy. Zároveň uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ak odvolacie námietky nemôžu priviesť zmenu zisteného skutkového, i právneho stavu, nie je potrebné všetky bližšie odôvodňovať.

2.5. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 396 ods. 1 s použitím ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca a intervenient (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, v ktorom žiadali, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobe vyhovie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP argumentujúc tým, že odvolací súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces. Konkrétne namietali, že (i) odvolací súd bol „povinný v prejednávanej veci nariadiť pojednávanie“, (ii) odvolací súd nereagoval na námietku vznesenú žalobcom v podanom odvolaní, týkajúcu sa dôkaznej povinnosti žalovanej strany (a nie žalobcu) pri preukázaní doručenia výzvy zo 17. apríla 1991 [napriek uvedenej výhrade dovolateľa zároveň uvádzali, že predloženie výzvy zo 17. apríla 1991 stranou žalovaných (v postavení žalobcu, pozn.) bolo preukázané v iných súdnych konaniach sp. zn. 4 C 61/1992, resp. 4 C 295/2005 (pozri bod 2. časť II. dovolania)]. V ďalšom dovolatelia (iii) polemizovali s právnymi závermi súdov o tom, že štát nemohol dobromyseľne vydržať nehnuteľnosť, (iv) uviedli, že v prípade žalovaných došlo k zániku ich právneho nároku na reštitúciu, resp. ich reštitučnému nároku nemohlo byť vyhovené z iných dôvodov, resp. že odvolací súd, ak dospel k záveru, že žalobca nemohol vydržať sporné nehnuteľnosti, mal skutkový a právny stav posúdiť podľa reštitučných zákonov (zákon č. 87/1991 Zb.).

4. Žalovaná 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu akcentovala okolnosť, že žaloba bola zamietnutá najmä z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na strane žalobcu, k čomu výhrady dovolateľov nesmerujú. V ďalšom namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie predmetnej žaloby. V neposlednom rade uviedla, že odvolací súd nemal povinnosť nariadiť pojednávanie. Vzhľadom na uvedené navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. Žalované 2/ a 3/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

7. V danom prípade dovolatelia vyvodili prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/

CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uveď, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde, a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

10. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolať v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu „de facto“ namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu; v tejto súvislosti namietal tiež, že odvolací súd nereagoval na všetky odvolacie námietky [bod 3.1.(ii)]. Ďalej namietal arbitrárnosť jeho rozhodnutia a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom [bod 3.1.(iii) a (iv)]. V neposlednom rade namietal, že odvolací súd nenariadil pojednávanie [bod 3.1. (i)].

11. V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá

inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

12. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje excés, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľov, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty v posudzovanej veci, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny. Nad rámec dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku doplnil, z akých konkrétnych dôvodov nie je nevyhnutné, aby bol úpadca ako vlastník nehnuteľností v katastri nehnuteľností zapísaný, z ktorého dôvodu potom žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení existencie vlastníckeho práva. Podobne uviedol, z akých dôvodov nemohla v minulosti, za účinnosti HZ, socialistická organizácia vydržať vlastnícke práva k nehnuteľnosti.

13. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Pokiaľ dovolatelia v tomto ohľade poukazovali na nesprávne posúdenie otázky doručovania výzvy zo 17. apríla 1991, najvyšší súd uvádza, že posúdenie tejto otázky súdmi sa udialo v procese zisťovania skutkových okolností a ich hodnotenia nižšími súdmi, v ktorom priestore nie je, až na výnimky, miesto na dovolací prieskum zo strany najvyššieho súdu. Navyše, uvedené námietky by ani v prípade ich reálneho potvrdenia nemali dopad na vecný dôvod zamietnutia žaloby pre nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na určení existencie vlastníckeho práva.

14. Pokiaľ dovolatelia v dovolaní v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu namietali právne posúdenie veci [bod 3.1.(iii) a (iv)], tak v tejto súvislosti dovolací súd poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. V súvislosti s argumentáciou dovolateľov, že dôvodnosť uplatňovaného dovolacieho dôvodu zakladá skutočnosť, že odvolací súd v súvislosti s rozhodovaním o jeho odvolaní proti rozsudku prvoinštančného súdu nenariadil pojednávanie [bod 3.1. (i)], dovolací súd uvádza, že z ustanovenia § 385 ods. 1 CSP vyplýva, že na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V tomto prípade uvedená procesná povinnosť odvolaciemu súdu nevznikla, pretože neexistovali dôvody uvedené v dispozícii citovaného ustanovenia, teda nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože v sporovom konaní sa plne aplikuje zásada koncentrácie konania, na základe ktorej stranám sporu (teda i dovolateľom) vznikla procesná povinnosť koncentrovať dôkazy v zásade v rámci prvoinštančného konania. Na nariadenie pojednávania na odvolacom súde neexistoval ani žiadny konkrétny dôležitý verejný záujem. Argumenty, ktoré v tejto súvislosti uvádzali dovolatelia, v žiadnom prípade nemožno charakterizovať ako okolnosti, ktoré by z dôvodu dôležitého verejného záujmu objektívne vyžadovali nariadenie pojednávania na odvolacom súde.

16. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil dovolateľom, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto dovolací súd konštatuje, že uvedený, dovolateľmi uplatnený dovolací dôvod neexistuje (nie je daný) a v dôsledku toho dovolanie dovolateľov podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP odmietol.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.